

Capítol 9

La creació

*El teu soli, Senyor, és servat des del principi:
Tu ets des de sempre. Salmes*

*Sabem que, fins avui, tota la creació
gemega i pateix els dolors d'infantament.
I no només ella, ans també nosaltres, que
gaudim de les primícies de l'Esperit, també
nosaltres gemeguem per dins, esperant
l'adopció, la redempció del nostre cos. Pau*

1 La Veritat eterna transforma l'univers. A mesura que els
mortals es desempalleguen de les seves cotilles mentals, el
3 pensament s'eixampla tot expressant-se. "Que es faci la llum,"
és el manament perpetu de la Veritat i de l'Amor, que del caos
en fa ordre i de la discordança, música de les esferes. Les
6 teories humanes mítiques de la creació, tingudes a l'antigor
per la interpretació més afinada, nasqueren dels erudits de
Roma i de Grècia, però no forniren cap fonament on bastir-hi
9 punts de vista acurats de la creació de la Ment divina.

L'home mortal ha fet un pacte amb els seus ulls per a
malfamar la Divinitat amb concepcions humanes. Lligats amb
12 el sentit material, els mortals tenen una visió limitada de totes
les coses. Ningú no hauria d'afirmar que Déu és corporal o
material.

15 La forma humana, o natura física limitada, no pot servir de
base a cap veritable idea de la Deïtat infinita. Cap ull no ha
vist l'Esperit, ni cap orella n'ha sentit la veu.

**Teories desencertades
de la creació**

**Punts de vista finits
de la Deïtat**

1 El progrés sega els grillons humans. El finit s'ha de donar a
l'infinit. Marxant vers un pla d'acció més elevat el pensament
3 s'enlaira des del sentit material a l'espiritual, de l'escolàstica a
la inspiració, i de la mortalitat a la immortalitat. Totes les coses
són creades espiritualment. La Ment, no pas la matèria, n'és la
6 creadora. L'Amor, el Principi diví, és el Pare i la Mare de
l'univers, encloent-hi l'home.

No hi ha pas creació material

La teoria que hi ha tres persones en un Déu (o sigui, una
9 Trinitat personal o Tri-unitat) suggereix el politeisme, més que
no pas l'únic JO sóc, sempre a l'abast. "Escolta Israel! El
Senyor, el teu Déu, és l'Únic."

Triteisme impossible

12 L'etern JO sóc no està encotillat ni enquibit dins dels estrets
límits de la humanitat física, ni pot ser ben entès pels
conceptes mortals. La faïçó exacta de Déu ha de ser de poca
15 rellevància en comparació de la pregunta sublim, Què és la
Ment infinita o l'Amor diví?

No hi ha pas corporalitat divina

Qui és el qui ens exigeix obediència? És el qui, segons el
18 llenguatge de les Escriptures, "fa el que li plau amb els estols
del cel, i amb els habitants de la terra, i no hi ha ningú que Li
pugui aturar la mà, ni Li pugui dir, Què fas?"

21 Cap forma ni cap combinació física és adient per a
representar l'Amor infinit. Un sentit finit i material de Déu mena
al formalisme i a l'estretor, i glaça l'esperit del Cristianisme.

24 Una Ment il.limitada no pot venir de limitacions físiques. Allò
que és finit no pot presentar la idea de l'infinit ni la seva
immensitat. Una ment que ix d'una deu material o finita ha de
27 ser limitada i finita. La Ment infinita és el creador, i la creació

Ment il.limitada

1 és la imatge o idea infinita que emana d'aquesta Ment. Si la
Ment és a dins i a fora de totes les coses, aleshores tot és
3 Ment; i aquesta definició és científica.

Si l'anomenada matèria és substància, aleshores l'Esperit,
la dissemblança de la matèria, ha de ser ombra; i l'ombra no
6 pot produir la substància. La teoria que l'Esperit no és l'única
substància i l'únic creador és una heterodòxia panteista que fa
cap a la malaltia, al pecat i a la mort; és la creença que hi ha
9 una ànima corporal i una ment material, una ànima governada
pel cos i una ment a la matèria. Aquesta creença és
panteisme superficial.

12 La Ment crea la seva pròpia semblança, les idees; i la
substància d'una idea és ben lluny de ser la suposada
substància de la matèria mancada d'intel·ligència. El Pare
15 Ment, doncs, no és el pare de la matèria. Els sentits materials i
les concepcions humanes, de les idees espirituals en voldrien
fer creences materials, i declarar que un Déu antropomòrfic en
18 lloc d'un Principi infinit, -altrament dit, l'Amor diví-, és el pare
de la pluja, que "fa néixer les gotes de rosada," que fa
"despuntar els signes del zodíac al seu temps," i mena "La
21 Gran Óssa amb els seus menuts."

La ment finita manifesta tota mena d'error, i demostra així
que la teoria material de la ment a la matèria és l'antípoda de
24 la Ment. Qui ha vist mai que la vida o l'amor limitats fossin
prou bons d'encarar les exigències de la misèria i de la
malaurança humanes, -fer callar els desitjos i sadollar les
27 aspiracions? La Ment infinita no es pot limitar a una forma
finita, altrament la Ment perdria el seu caràcter infinit d'Amor
inexhaurible, de Vida eterna, de Veritat omnipotent.

30 Caldria una *forma infinita* per abastar la Ment infinita. De
fet, la locució *forma infinita* implica una contradicció de termes.
L'home finit no pot ser la imatge i semblança del Déu infinit.

La matèria no és substància

L'Amor diví, inexhaurible

1 Una concepció mortal, corpòria o finita de Déu no pot abraçar
les glòries de la Vida i de l'Amor il·limitat i incorpori. D'aquí el
3 deler humà no sadollat, de quelcom més bo, més refinat i més
sant, que no ens pot oferir la creença material d'un Déu i d'un
home físics. La impotència d'aquesta creença per fornir la idea
6 veritable demostra la falsia de la creença material.

Un físic infinit, impossible

L'home és més que una forma material estotjant una ment
que s'ha d'escapolir del seu embolcall per a ser immortal.
9 L'home refectiona la infinitat, i aquest reflex és la veritable idea
de Déu.

Reflex de l'infinit

Déu expressa en l'home la idea infinita que es desenvolupa
12 eternament, eixamplant-se i enlairant-se més i més amunt,
des d'una base il·limitada. La Ment manifesta tot allò que hi ha
dins la infinitat de la Veritat. No en sabem més de l'home
15 entès com la veritable imatge i semblança divina, que en
sabem de Déu.

El Principi infinit és reflectit per la idea infinita i la
18 individualitat espiritual, però els pretesos sentits materials no
en saben res ni del Principi ni de la seva idea. Les capacitats
humanes s'eixamplen i es perfeccionen a mesura que la
21 humanitat assoleix la veritable concepció de l'home i de Déu.

Els mortals tenen un sentit ben imperfecte de l'home
espiritual i de l'abast infinit del seu pensament. La Vida eterna
24 li pertany. Mai nat ni mai mort, li és impossible a l'home
governat per Déu a la Ciència eterna, de caure del seu
enlairat estat.

Permanència individual

27 Mercès al sentit espiritual pots discernir el cor de la
divinitat, i començar així a capir Científicament el terme

L'home de Déu discernit

1 genèric *home*. L'home no queda rebegut dins la Deïtat, i
l'home no pot perdre la seva individualitat, puix reflecteix la
3 Vida eterna; ni és una idea solitària i aïllada, puix representa la
Ment infinita, la totalitat de tota substància.

6 A la Ciència divina, l'home és la veritable imatge de Déu. La
naturalesa divina fóu expressada de manera insuperable pel
Crist Jesús, que projectà sobre els mortals el veritable reflex
de Déu, i enlairà les seves vides més amunt d'on les deixaven
9 arribar els seus pobres models de pensament, -pensaments
que presentaven l'home condemnat, malalt, pecador i mortal.
La comprensió Crística de l'ésser científic i del guariment diví
12 abasta un Principi perfecte i una idea perfecta -un Déu
perfecte i un home perfecte-, com la base del pensament i de
la demostració.

La imatge divina no es perd

15 Si l'home temps ha fóu perfecte, però ara ha perdut la seva
perfecció, aleshores els mortals no han vist mai en l'home la
imatge reflectida de Déu. La imatge *perduda* no és imatge. La
18 veritable imatge i semblança no es pot perdre a la reflexió
divina. Capint això, Jesús digué: "Sigueu perfectes com el
vostre Pare del cel és perfecte."

21 El pensament mortal transmet les seves pròpies imatges, i
afaïçona els seus plançons segons les il.lusions humanes.
Déu, l'Esperit, treballa espiritualment, no pas materialment. El
24 cervell o matèria no ha afaïçonat mai un concepte humà. La
vibració no és intel.ligència; i doncs, no és creadora. Les idees
immortals, pures, perfectes i eternes són transmeses per la
27 Ment divina de mà de la Ciència divina, que esmena l'error per
la veritat i exigeix pensaments espirituals, o conceptes divins,
a fi què puguin produir resultats harmoniosos.

Models immortals

30 Si deduïm les nostres conclusions tocant a l'home de la

1 imperfecció i no de la perfecció, no podem arribar pas més a
la veritable concepció o comprensió de l'home, ni a identificar-
3 nos amb aquesta concepció, que l'escultor pot refinar el seu
esbós si al davant hi té models imperfectes, o que el pintor
pot representar la faïçó i la cara de Jesús si al pensament hi té
6 el caràcter de Judes.

Les concepcions del pensament mortal erroni han de
donar-se a l'ideal de tot allò que és perfecte i etern. De
9 generació en generació, les creences humanes aniran assolint
concepcions més divines, i el model immortal i perfecte de la
creació de Déu serà reconegut finalment com l'única veritable
12 concepció de l'ésser.

La Ciència revela la possibilitat d'acomplir tot el bé, i
empeny els mortals a treballar per a descobrir allò que Déu ja
15 ha fet; però no refiar-se de la nostra capacitat d'aconseguir la
bonesa que delegem i d'assolir resultats més bons i més
nobles, sovint trava els nostres primers cops d'ala, i ens fa
18 anar a malguany des d'un bon començament.

Els mortals han de canviar d'ideals per a refinar els seus
models. Un cos malalt és el resultat de pensaments malalts.
21 La malaltia, la feblesa i la mort vénen de la por. La sensualitat
produeix males condicions morals i físiques.

L'egoisme i la sensualitat són inculcats a la ment mortal
24 pels pensaments que sempre fan tombs sobre un mateix, per
les xerrades sobre el cos, i per l'expectativa de trobar-hi
perpetu patiment o plaer; i aquesta educació és fa en
27 detriment del creixement espiritual. Si abillem el pensament de
vestimenta mortal, perdrà inevitablement la seva naturalesa
immortal.

30 Si cerquem el plaer al cos, hi trobem patiment; si hi
cerquem la Vida, hi trobem la mort; si hi cerquem la Veritat, hi

Descoberta espiritual

Cal canviar els nostres ideals

1 trobem l'error; si hi cerquem l'Esperit, hi trobem el seu oposat,
la matèria. Ara fes al revés. Gira la vista del cos i contempla la
3 Veritat i l'Amor, el Principi de tota benaurança, harmonia i
immortalitat. Arrapa fermament el teu pensament a tot allò que
és etern, bo i veritable, i en faràs el teixit de teva existència en
6 la mesura que sigui al teu pensament.

Els pensaments són coses

L'efecte de la ment mortal sobre la salut i la felicitat es veu
en això: si el pensament està embadalit fins al punt de girar-se
9 del cos i perdre'n la consciència, el cos no sent cap mal.
Empès pel viu desig de fer el seu paper, un actor de renom
pujava a l'escenari una nit darrera l'altra, i feia la tasca que se
12 li havia encomanat, bellugant-s'hi gairebé tan lleuger com el
membre més jove de la companyia. Aquest vellard anava tan
coix que ranquejava cada dia fins al teatre, i seia adolorit a la
15 seva cadira esperant que arribés el moment de la seva rèplica
per entrar a escena; un senyal que el feia tan oblidadís de la
seva incapacitat física com si hagués inhalat cloroform, tot i
18 gaudir de la plena facultat dels seus pretesos sentits físics.

Irrealitat del mal

Separa els sentits del cos, o de la matèria, que només és
una mena de creença humana, i podràs aprendre què vol dir
21 Déu, el bé, i també la naturalesa d'allò que és immutable i
immortal. Deslligant-te de les mutacions del temps i dels
sentits, no perdràs ni els objectius ni les finalitats immutables
24 de la vida, ni la teva identitat. Fitant l'esguard en les realitats
celestials, t'enlairaràs vers la consciència espiritual de l'ésser,
com l'ocell que en sortir de l'ou estarrufa les ales per a volar
27 cel enllà.

Identitat immutable de l'home

Hauríem de treure'ns del cap els nostres cossos quan fem
memòria del bé i de la raça humana. El bé li exigeix a l'home
30 cada hora del seu temps per a treure l'entrellat del problema

1 de l'ésser. Consagrar-se al bé no fa minvar la dependència de
l'home en Déu, ans la fa més gran. Ni tampoc la consagració
3 fa minvar les obligacions de l'home envers Déu, ans ens
ensenya que cal acomplir-les de manera imperiosa. La
Ciència Cristiana no li lleva res a la perfecció de Déu, ans Li
6 reconeix tota la glòria. Despullant-se de "l'home vell i de les
seves obres," els mortals "es revesteixen d'immortalitat."

Oblidats de si mateix

No podem escandallar la natura i la qualitat de la creació
9 divina capbussant-nos a les aigües somes de la creença
mortal. Hem de revessar les nostres febles temptatives -el
nostre maldar mirant de trobar la vida i la veritat a la matèria- i
12 enlairar-nos més enllà del testimoni dels sentits materials, més
enllà d'allò que és mortal vers la idea immortal de Déu.
Aquestes vistes més clares i més altes li forneixen a l'home fet
15 a la semblança de Déu la inspiració per abastar el centre i la
circumferència absolutes del seu ésser.

Job digué: "La meva orella havia sentit a parlar de Tu; però
18 ara el meu ull T'ha vist." Els mortals es faran ressó del
pensament de Job, quan els pretesos patiments i plaers de la
matèria ja no siguin abassegadors. Aleshores deixaran anar
21 les falses estimacions de la vida i de la felicitat, de la joia i de
la tristor, i assoliran la benaurança d'estimar sense egoisme,
de treballar amb paciència, i de vèncer tot el que és
24 dissemblant de Déu. Començant des d'un punt de vista més
alt, hom s'enlaira espontàniament, de la mateixa manera que
la llum fa claror sense escarrassar-s'hi; perquè "allà on hi tens
27 el tresor, també hi tens el cor."

El sentit veritable

El fonament de la discordança mortal és un fals sentit de
l'origen de l'home. Començar bé és acabar bé. Tot concepte
30 que sembla haver el seu origen al cervell comença malament.
La Ment divina és l'única causa o Principi de l'existència. La
causa no és ni a la matèria, ni a la ment mortal, ni a les
33 formes físiques.

La Ment, l'única causa

1 Els mortals són egotistes. Es creuen que són treballadors
independents, autors personals, i fins i tot creadors privilegiats
3 d'alguna cosa que la Deïtat no volia o no podia crear. Les
creacions de la ment mortal són materials. Només l'home
espiritual i immortal representa la veritat de la creació.

Egotisme humà

6 Quan l'home mortal fongui els seus pensaments de
l'existència amb allò que és espiritual i treballi només com Déu
treballa, ja no anirà més a les palpentes dins la foscor ni
9 s'arraparà a la terra perquè no ha tastat el cel. Les creences
mortals ens desfalten. Fan de l'home un hipòcrita involuntari,
que produeix el mal quan voldria crear el bé, que contrafa
12 quan voldria expressar gràcia i bellesa, que fa mal mal als qui
vol beneir. En tota cosa esdevé un fals creador, i es pensa que
és un semidéu. El seu "tocar, de l'esperança en fa pols, la pols
15 que tots hem trepitjat." Podria dir amb el llenguatge de la
Bíblia: "No faig el bé que voldria, i *faig el mal* que no voldria."

L'home mortal, un fals creador

Només hi pot haver un creador que ho ha creat tot. Tot allò
18 que sembla una nova creació, és només el descobriment
d'alguna idea llunyana de la Veritat; o bé, és una nova
multiplicació o autodivisió del pensament mortal, com quan
21 algun sentit finit esguarda des del seu claustre, embadalit, i
prova d'imitar l'infinít.

Cap nova creació

La multiplicació d'un sentit humà i mortal de les persones i
24 de les coses no és la creació. Un pensament sensual, com un
àtom de pols llençat a la cara de la immensitat espiritual, és
un encegament pregon, no pas una consciència científica i
27 eterna de la creació.

Les formes evanescents de la matèria, el cos mortal i la

La veritable càmera de la Ment

1 terra material, són els conceptes efímers de la ment humana.
Duren fins que no es fan visibles els fets eterns i la seva
3 perfecció a l'Esperit. Les creacions grolleres de la ment mortal
han de fer pas finalment a les formes glorioses que a voltes
contemplem a la càmera negra de la Ment divina, quan la
6 imatge mental és espiritual i eterna. Els mortals han de mirar
més enllà de les formes finites i evanescents, si volen trobar el
veritable sentit de les coses. On restarà l'esguard, si no és al
9 pregon reialme de la Ment? Hem de mirar cap allà on ens
volem encaminar i actuar com si posseïssim tot el poder
d'Aquell en qui hi fa estada el nostre ésser.

12 A mesura que els mortals assoleixin vistes més justes de
Déu i de l'home, una munió d'objectes de la creació, que
abans eren invisibles, esdevindran visibles. Quan arribem a
15 capir que la vida és Esperit, que no és mai a la matèria ni de
la matèria, aquesta comprensió s'eixamplarà fins a arrodonir-
se del tot, ho trobarà tot en Déu, el bé, i no caldrà cap altra
18 consciència.

L'Esperit i les seves formacions són les úniques realitats de
l'ésser. La matèria desapareix sota el microscopi de l'Esperit.
21 El pecat no és recolzat per la Veritat, i la malaltia i la mort
foren vençudes per Jesús, que demostrà que són formes de
l'error. La vida i la benaurança espirituals són les úniques
24 proves que ens deixen reconèixer la veritable existència i
sentir la pau inexplicable provinent d'un amor espiritual que
ens embadaleix del tot.

Proves espirituals de l'existència

27 Quan trobem el camí de la Ciència Cristiana i reconeguem
l'ésser espiritual de l'home, contemplarem i capirem la creació
de Déu, -totes les glòries de la terra, del cel i de l'home.

30 L'univers de l'Esperit és poblat d'éssers espirituals, i la

1 Ciència divina n'és el govern. L'home és el plançó, no de les
3 qualitats inferiors de la Ment, ans de les més nobles. L'home
entén l'existència espiritual en la mesura que acreix els seus
6 tresors de Veritat i d'Amor. Cal que els mortals es decantin
vers Déu, que els seus afecte i objectius s'espiritualitzin, -cal
que es plantegin les interpretacions més amples de l'ésser, i
assoleixin un sentit més just de l'infinít-, per a poder-se
despullar del pecat i de la mortalitat.

Atracció vers Déu

9 Aquest sentit científic de l'ésser, que bescanvia la matèria
per l'Esperit, no suggereix de cap manera que l'home quedi
engolit dins la Deïtat ni la pèrdua de la seva identitat, ans li
12 confereix una individualitat més desenvolupada, una esfera de
pensament i d'acció més ampla, un amor més expansiu, una
pau més noble i permanent.

15 Pels sentits, el naixement és inoportú i la mort inevitable,
com si l'home fos una herba que creix en un tres i no res, o
una flor que el sol panseix i neulen les glaçades
18 primerenques; però això només és veritat del mortal, no pas
de l'home fet a la imatge de Déu. La veritat de l'ésser és
perpètua, i l'error és irreal i obsolet.

Naixement i mort dels mortals

21 Qui és, que havent tastat la pèrdua de la pau humana, no
ha delejat amb més enardiment la joia espiritual? L'aspiració
vers el bé celestial ens arriba fins i tot abans de descobrir allò
24 que és domini de la saviesa i de l'Amor. La pèrdua de les
esperances i dels plaers terrenals il·lumina el camí ascendent
de molts cors. Els mals dels sentits ens diuen ben aviat que
27 els plaers dels sentits són mortals i que la joia és espiritual.

Benediccions del patiment

Els patiments dels sentits són saludables, si desarrelen les
falses creences del plaer i fan passar els nostres afectes dels

1 sentits a l'Ànima, on les creacions de Déu són bones, “i
omplen el cor de joia.” Aquesta és l'espasa de la Ciència, amb
3 què la Veritat decapita l'error, i la materialitat fa pas a la
individualitat i al destí més noble de l'home.

Decapitar l'error

Et semblaria buida l'existència sense amics personals?
6 Arribarà doncs el dia que viuràs aïllat, sense cap simpatia;
però aquesta buidor aparent, ja és curulla de l'Amor diví. Quan
aquesta hora de desenvolupament arribi, ni que t'arrapis a un
9 sentit de joia personal, l'Amor espiritual t'empeyarà a acceptar
allò que afavoreix més el teu desenvolupament. Els amics et
trairan, i els enemics et bescantaran, fins que n'hàgis tingut
12 prou i la prova t'exalti; puix “el darrer espernec de l'home és
l'oportunitat de Déu.” L'autora ha fet l'experiència d'aquesta
profecia i n'ha rebut les benediccions. És així que Déu
15 ensenya als mortals a desempallegar-se dels desigs de la
carn i a fer-se seva l'espiritualitat. Això s'acompleix per
l'abnegació de si mateix. L'Amor Universal és la via divina a la
18 Ciència Cristiana.

Valor de l'adversitat

El pecador fa el seu infern fent el mal, i el sant el seu cel
fent el bé. Els suplicis oposats del sentit material, que ajuden
21 el mal amb el mal, ensarronarien, si poguessin, fins i tot, els
elegits.

Els mortals han de seguir les paraules i les demostracions
24 de Jesús, paraules i demostracions que dominen la carn.
L'entronització de la Ment perfecta i infinita és el cel. Les
males creences que són nades dels mortals són l'infern.
27 L'home és la idea de l'Esperit; reflecteix la presència beatífica,
omplint l'univers de claror. L'home és immortal, espiritual. És
més enllà del pecat o de la feblesa moral. No travessa els
30 límits del temps per a entrar dins la vasta eternitat de la Vida,
ans coexisteix amb Déu i l'univers.

Presència beatífica

1 Tots els objectes del pensament material seran destruïts,
però la idea espiritual, que té la seva substància a la Ment, és
3 eterna. Els fills de Déu no neixen de la matèria o de la pols
efímera. Són a l'Esperit i de l'Esperit, la Ment divina, i hi resten
per sempre. Déu és un. La totalitat de Déu és la seva unitat.
6 Genericament l'home és un, i específicament el mot home vol
dir tots els homes.

La infinitat de Déu

S'admet generalment que Déu és Pare, etern, autocreat,
9 infinit. Si és així, el Pare etern ha d'haver tingut fills abans
Adam no entrés a l'escena. El gran JO sóc féu tot "el que féu
fet." I doncs, l'home i l'univers espiritual coexisteixen amb Déu.

12 Els Científics Cristians entenen que, en un sentit religiós,
tenen el dret de ser anomenats tant mare com germà o
germana. Jesús digué: "Puix qui faci la voluntat del meu Pare
15 que és al cel, és el meu germà, la meva germana, i la meva
mare."

Examinats a la claror de la Ciència divina, els mortals tenen
18 més gruix que hom no hi discerneix a nivell superficial, puix
els pensaments capgirats i les creences errònies són, per
força, contrafàctims de la Veritat. El pensament és manllevat
21 d'una déu més noble que la matèria i, capgirats, els errors fan
de fites vers la Ment única on tot l'error desapareix dins la
Veritat celestial. Els mantells de l'Esperit són "d'una blancor
24 esclatant," com la roba del Crist. I doncs, "Que la teva roba
sigui sempre blanca," fins i tot en aquest món. "Beneït l'home
que aguanta amb paciència (venç) la temptació: puix, quan
27 hagi estat provat (demostrada la seva fidelitat), rebrà la corona
de la vida, que el Senyor ha promés als qui l'estimen." (Jaume
1: 12)

Fites vers la Veritat eterna